

ლიცენზირებული საშუქო

საშუქოს მუნიციპალიტეტის ბაზეთი „საშუქოს მოამბის“ დამატება
№4, 28 აპრილი, კვირა, 2019 წელი

30 წელიტის ბასუქა...

აბა ადამია
22 წლის

გია ქარსელაძე
25 წლის

ეკა
ბეუანიშვილი
16 წლის

ელისო
ჭიკაშვილი
25 წლის

ვენერა
მეტრეველი

ზაირა კიკვიძე
61 წლის

თამარ
მამულაშვილი
50 წლის

თამუნა
დოლიძე
28 წლის

თამუნა
ჭოველიძე
16 წლის

თინა ენუქიძე
70 წლის

მამუკა ნოზაძე
22 წლის

მანანა ლოლაძე
33 წლის

მანანა მელქაძე
23 წლის

ნატო გიორგაძე
23 წლის

მზია ჯინჭარაძე
43 წლის

ნათია
ბაშალაშვილი
16 წლის

ნანა
სამარგულიანი
30 წლის

მარინე ჩყონია
35 წლის

ნინო თოიძე
25 წლის

ნოდარ
ჯანგირაშვილი
40 წლის

შალვა
ქვასროლიაშვილი

ა
ბ
გ
დ
ე
ვ
ზ
თ
ი
კ
ლ
მ
ნ
ო
პ
რ
ს
ტ
უ
ფ
ქ
ც
ჩ
ცხ
ძ
წ
ჭ
ხ
ყ
შ
ჩხ
ცხ

ს ღ ი ლ ი ს

ახახილი ვაზის ტირილი

ვარ საქართველო.
 თვალეში მიშხერს მკვლელო.
 ჭეშმარიტება! –
 აი, ნუგეში სულის.
 მანამდე –
 მნელეთს ანათებს მხოლოდ წრემლი!
 მანამდე –
 მნათობს ახშობს ნაღველი სრული!
 სხეული უკვა
 აღარ ესწრაფვის სხივებს
 და უმნებრა
 ისე კვნის და გმინავს, –
 მას სიამაყე
 თუ დაამშვენებს ისევ,
 წმინდაო ნინო,
 რა მგლოვიარედ ზრნეინავ!
 აი, სიმკარე,
 აი, ნამების ზოლო,
 ურჩხვთა ზეიმი,
 ორენისათვის ჭვარჭვა...
 სიმაღლე ჩვენი –
 დამარჯებნა მხოლოდ,
 მზის ჩასვლა როგორ,
 როგორ ინაჭროს კარმა!
 ვარ საქართველო –
 მარად სამიზნე გული,
 ვით მზეთუნახავს,
 კვლავ წბრაკლიტულში მსვამენ.
 წისფერ მინდორზე
 გუთნით გავლენულ სხულებს
 ტანკით თელავენ,
 სისხლს არაყვით სვამენ!
 ვარ საქართველო –
 გულდაფლეთილი თქვენთვის,
 ვარ სალორავი,
 წმინდა ხატების დედა,
 ვარ გაყიდული მათგან,
 მალაღლი ღმერთი
 ვინჯ დაივინყა
 და კვლავ სიწრუეს ზედავს.
 აპრილის მიზეო,
 ამოანათე წრემლი,
 მალამოდ ექერ
 უკიდევანო ნაღველს,
 ამ გაზაფხულზე
 ურხო ჭალათთა ხელით
 მოდი,
 აჩეხილ
 ვაზის
 ტირილი
 ნახე!!!

მზია ხეთაგური

ვაჩუქოთ ერთმანეთს ტიტაპი

ღლე დგება უტყვი და უჩვევი,
 მენამულ ბილიკზე ვდგენი, –
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს სიწრუხლე,
 გავუთბოთ ერთმანეთს ძველები.
 თქვენს ლამაზ ფიქრებში ვიჭრები,
 თქვენს სარკმელს ვანუდები
 თრთოლვით...
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს ნვიმები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს თოვლი.
 ყველას სიყვარულში გიტყდებით,
 გლორავთ და მიძრება ყელი, –
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს ტიტები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს წრემლი!
 გავუგოთ ერთმანეთს უკლებლივ,
 ჩავჭიდოთ ერთმანეთს ხელი, –
 ავუვსოთ ერთმანეთს გულები,
 სიყრმის და სიწრუხლის რწმენით!
 ვპოვოთ ერთმანეთი ღვთის ნებით.
 სიტყვა გამოვინახოთ თბილი, –
 ლოყვით მიმოვყაროთ ნისლეები,
 ფარად ავეფაროთ თბილისს!
 ავუხთოთ ერთმანეთს სანთლები,
 შვეყნოთ ერთმანეთს ხმები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს ზღაპრები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს წლები.
 ო, სისხლო, რა ურებ ნყაღდები,
 ო, გულო, რა ურებ თვრები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს თვალეები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს ფრთები.
 ხორხს რხელი სიმღერით ვილაღრავ,
 ვფხიზლობ და ვჩურჩულებ: – ამინ!
 დავუთბოთ ერთმანეთს დილა და
 დავუთბოთ ერთმანეთს ღამე!
 ვპოვოთ ერთმანეთი ღვთის ნებით,
 სიტყვა გამოვინახოთ თბილი, –
 ლოყვით მიმოვყაროთ ნისლეები,
 ფარად ავეფაროთ თბილისს!
 ავუხთოთ ერთმანეთს სანთლები,
 შვეყნოთ ერთმანეთს ხმები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს ზღაპრები,
 ვაჩუქოთ ერთმანეთს წლები.

მორის ფორხიშვილი

* * *

სურამის რხედ ქრეულა
 ღლეს საქართველო თითქოს,
 მაშინ თუ ერთი იკმარა,
 ახლა ათას მსხვერპლს ითხოვს!
 ოღონდ აშენდეს, გამაგრდეს,
 ოღონდ ვიწვანოთ ფერი...
 და, თუკი, მე არ მიკმარებ, –
 აპა, შვილები ჩემი!

კლარა გელაშვილი

უხელო ლაშქარო!

ვაიმე, ჩემო უხელო ლაშქარო,
 სად მიხვალ, საით მიეხეცები!..
 ანგელოზებო, ფრთები გაშალეთ,
 რომ დაიფაროთ უხელო მხედრები.
 ვის თხოვ შველას და ვის თხოვ
 სამართალს,
 როჯა მგლებივით ირგვლივ გივლიან.
 პაი, დედასა, ხმალი ნავართვეს,
 უხელოსთან ზრძოლა კი ადვილია.
 ო, უფარშუბო ჩემო გმირებო,
 ზედთან შენმულო შიშველო ზრჭყალებით.
 დაღენილებო, დაჩეხილებო,
 სად მიხვალთ, საით მიეჩქარებთ!
 უხელო ლაშქარის მიკვირს ლაშქრული,
 უხელო მხედრების გრგვინავს მხედრული,
 არა ძაბუნი, არა ლაჩრული, –
 არამედ ხაფი და გაბედული.
 უხელო ხმლიანსაჯ დასრემს, დაჯანის,
 თუკი სამშობლოს იჯავს ღირსებას.
 გულო ნაღვანო, მკლავო ნაჯაფო,
 რა დიადია ეს განრისხება!..
 ვიგლოვოთ, მაგრამ ისე ვიგლოვოთ,
 არ ჰგავდეს იგი სულით დაქემას.
 დიას, ეს იყო ჩვენი დიდგორი,
 არვის ეგონოს ეს დამარჯებნა!
 მოვა, მოგვინახავს კვლავარ დიდება
 და მოგვიშუშებს უმძაფრეს ტკივილს.
 ქაშყეთს ზემოთ ტბა დგას ტიტების,
 მე ტბის ნაპირას ვზივარ და ვჭირი:
 – პაი, დედასა, უხელო ლაშქარო...

ვახტანგ ხარჩილავა

წმინდა ღალი

მოურჩენელი იარები კვლავ შენს
 მკერდზეა,
 ჩემო სამშობლოვ, ჩემო ერო,
 ჩემო ქალაქო!
 უარალოს იარალით როჯა გებრძვიან,
 ეს იმას ნიშნავს, ძლიერი ხარ უარალოვ!
 წმინდა ღალია შენს სახეზე ეს
 რწრა აპრილი.
 ვაი მას, ვისაჯ დრო უნმინდურ დაღებს
 უბოძებს!
 დალუპულ ქართველს არა თვლიან ჩვენში
 საბრალოდ,
 თუ საქართველო აღვრის წრემლებს იმის
 კუბოზე.

ბათუ დანელია

ს ე ზ დ ა

ალაჟვარდულ ზეციონში ცეკვადა სული

აჰა, აღდგომა ჭეშმარიტი...

ეს გაზაფხული აზვირთებით მოასკდა თბილისს
 და აჩეკებით აგიტარა სპეტაკი სული...
 ჩამოისისხლა განთიადი აპრილის დილის,
 სიკვდილს შეეძინა შემართული ნაზი ასული.
 გაუსაძლისი ტკივილებით ლღვებოდა ნამი,
 მძლავრობდა ურდო საავდღეოდ შემოსეული...
 და რა ლენილი საგამზირო მოჰგავდა კრწანისს,
 კელაპტრად ენთო დაჩეხილი შენი სხეული.
 ვლარ დაფლითა ჯანლელი ჯავრმა და ქარმა,
 გმირობამ შენმა გააოგნა მოძიერ და მტერიც...
 ნმინდა ზვარაკად შენირულმა პანია ქალმა,
 ო, რაოდენი როდვა-მადლი იტვირთე ერის.
 იტვირთე ქვეყნის უნონელი ურვა-ვაება,
 სისხლი დანთხეულ-დასანთხევი შეხვრიბა მტკვარმა...
 გადაირკალა რის გუძმათზე ლურჯი ზმანება,
 თავისუფლების შეძახილით ჩამოჰკრა ზარმა.
 აჩეკვებული რიტუალით მწარობდა დღე და
 ზღაოდან წრემლი უსასოო შვილმკვდარი დედის...
 შემოეგება სავანელი დაღენილ რხედარს,
 მოისამარა ყმანვილ ქალის უბედო ბედი.
 აპრილის წვიმა რუსთაველზე ნასისხლარს შლიდა,
 ვარამს ანთხედა საქართველოს გახსნილი ნელო...
 ავარდფერებულ სასახლეში ინექი მშვიდად,
 ალაჟვარდულ ზეციონში რეკავდა სული.
 კლდეს მიჯაჭვულმა ამირანმა ნარბი შეჰყარა,
 რისხვად ნამოდგა გოლიათი დაუძლეველი...
 შენ უკვდავება დაიმკვიდრე საამქვეყანო
 და ნეტარებით გააბრწყინე სასუფეველი.

ომარ გოჩელაშვილი

* * *

იქნებ არ იყო ამ სიტყვებში ისეთი სიბზო,
 ჩემს მრავალტანჯულ საქართველოს რომ ეჭირვება,
 მაგრამ რა ვიყო, თუკი სისხლი თავისას ითხოვს
 და უნებლიედ, მარტოს ვაყრი ღია ჭრილობას?!
 იქნებ ვერ გითხრათ, თუ რა ჰქვია ამ ალტკინებას,
 ან პოეზია როგორ შეძლებს, თქვას ყველაფერი,
 რაჯ ჩვენს უბედურ მინა-წყალზე მტერმა ინება...
 ჰგავს საქართველო კვლავარ არნივს – ჯერ ვერ აფრენილს.
 ჯერ ისევ დაჭრილს, დაჭრილს უღვთოთ და უმოწყალოდ,
 მტრები, რომ ისევ ყვავებვით დღესაჯ ძიძვნიან,
 მე რას გავხედავ დღეს პირველად, როგორც სანამლავს
 და დედა თბილისს-მკერდშენგრეულს და მხრებნისლიანს.
 მე გეფერებით, დავილაღე რადგან ლოდინით,
 ჩემო თევდორევ, ჩემო როტნევ, ჩემო ბერდიავ,
 „თავისუფლება, ბატონებო, მშვიდად არ მოდის,
 თავისუფლება მეთამბოხე ხალხის ხვედრია“.

მურად მთვარელიძე

ვითარ გუნდრუკი
 ფშვინავს ირგვლივ ყვავილი ვაზის,
 გაფოთლილ ლერზე ფეთქავს გვრიტი
 დაღლილი ფრენით...
 – სისხლ-ხორწო ჩემო,
 ბეჭზე გკორნი ქართულად სამგზის!
 „დამწყენ, აძოვენ,
 კრავნი ჩემნი, რხოვარნი ჩემნი...“
 თუმცა გაურჩევს მირონს შენსას
 სხვა სარეველი,
 მაინც შროშნებით იმოსება
 დღეს ტაძრის ბეჭნი!
 მოუძღვის რისკარს
 კრავით ხელში, ნაზარეველი!
 „მე ვარ ვენახი,
 დაიმარხნეთ მწენბანი ჩემნი...“
 მწვანე ბაღახზე
 ყრმაი აწყობს კვერჩხებს, დაღებულს,
 და თრთის სანთელი, მობიბნიე
 ნუგეშის მფენი...
 აღივსებთან გალობითა თლილი თაღები!
 „დამწყენ, აძოვენ,
 კრავნი ჩემნი, რხოვარნი ჩემნი!“
 ვლით მარხოვარს:
 თუკი ვამბობთ:
 „ჩვენთან არს ღმერთი!“
 მონანიებით გამოვისხსნათ
 მომავლის დღენი.
 აჰა, აღდგომა ჭეშმარიტი,
 აღდგომა მკვდრეთით!
 „დამწყენ, აძოვენ,
 კრავნი ჩემნი, რხოვარნი ჩემნი...“
 შევუდგათ ღარი სიყვარულის
 ნყაროს, დანრეჭილს,
 გვეყოფა სხვათა საამებლად
 რაჯ ფეხი ვზნენით!
 ვაშენოთ ხვალის ბაღავარი
 მხოლოდ განჭვრეჭით!
 „დამწყენ, აძოვენ,
 კრავნი ჩემნი, რხოვარნი ჩემნი...“
 მინას – ხვარბალი ხვავრიელი,
 რას – მზის ხარბანი!
 გვაკმაროს ბეჭმა ღამეები
 რრემლების მღენი!
 იყავნ მაღალი,
 იყავ მრთელი,
 მძლე და გამტანი!
 „დამწყენ, აძოვენ,
 კრავნი ჩემნი, რხოვარნი ჩემნი...“
 აჰა, აღდგომა ჭეშმარიტი!
 იხარეთ, რხოვნიდით!
 მოსისხლე მტერსაჯ
 მივაგებოთ ალერსი ხვევნით!..
 და კორნის კვირტებს უფლის ჩიჭი,
 ქანაობს ტოჭი –
 „მე ვარ ვენახი,
 დაიმარხნეთ მწენბანი ჩემნი...“

რეზო ამაშუკელი

დოკუმენტური ესე

შუშაში ჩაკეტილი მზე

ოჰო, გაზაფხულიც შემოსულა. ჯერ ნასესხები არ გასულა და მართალი გაზაფხული მგონი, არც არის. ნეტავ, რა არის მართალი, გაზაფხული რომ იყოს?! – ასე ფიქრი არ შეიძლებაო! ფიქრიც კი სხვას უნდა შეუთანხმო? ნუ ხარ ასეთი უცნაური ეს კაფანდარა გოგო, ნუ! გაგიჭირდება ცხოვრება... ისე ხომ დალხენილი იქნება... მეამბოხე კი ხარ ბუნებით, მაგრამ როცა დედა დგას პირისპირ, სადღაა ამბოხი და რევოლუცია? მუჭში ჩაეტევა დედას შენი საბრძოლო სულისკვეთება. ჰოდა, გმირობის გამოჩენა ერთხელ მაინც შესაძლებელია. თუნდაც ერთხელ და, იქნებ დღეს არის ეს „ერთხელ“ გმირობა...

– დღეს უნივერსიტეტში დაგვიბარეს და ხვალ ჩამოვალ. – ატყუებს დედას.

ხვალამდე მთელი დღეა, სამეცადინოც ბევრი აქვს. საღამოს ყველანი ერთად გავლენ რუსთაველის პროსპექტზე, დილაამდე დარჩებიან. გუშინაც იყვნენ რამდენიმე საათით. აქა-იქ ლაპარაკობენ, ჰაერში დენთის სუნი დგასო, დენთისა კი არადა... რა დროს დენთია, გაზაფხული შემოვიდა და... უცებ, ოთახში დედა გაჩნდა. გოცებამ დენთის სუნიც კი გადაფარა.

ოჰ, დედა, დედა. რა უცნაურები არიან ეს დედები! ისე, როგორ ყველაფერი ზუსტად იციან!

– საშინელი სიზმარი ვნახე, ხიდზე მოვდიოდით, ტყდებოდაო.

– კარგი რა, დედა, არ გინდა რაა... ჰო, რუსთაველზე მივდიოდით ყველანი სახლიდანაც, სამეგობროდანაც. გატყუებდი... ვის არ ნახავ იქ: ზურაც იყო, ლექსაშელი, თავისი უნივერსიტეტის დიდი აქტივისტი. ამდენ ხალხში, ნუხელის, შემთხვევით გადაწყდნენ ერთმანეთს. ისე გაუხარდათ, თითქოს რუსთაველის პროსპექტზე იპოვეს დაკარგული ბავშვობა ან ახლა აღმოაჩინეს, რომ იმ ლამაზი ლექსების გარდა, რომლებიც ასე ერთნაირად მოსწონდათ, იდეებიც საერთო ჰქონდათ. ისე, თავისუფლებას მათი დასაწინააღმდეგებელი რა აქვს?

შემდეგ ზურა აფხაზეთის ომში წავა, სიკვდილს სასწაულად გადაურჩება. ეს ცოტა მერე მოხდება, – უამრავ ვაჟაცა და ამ კუთხეს როცა დავკარგავთ. შემდეგ კაფანდარა გოგოს პანანინა შვილს, სასიკვდილო სარეცელზე მყოფს მონათლავს ზურა. შემდეგ ეს პანანინა, უკვე გაზრდილი ბიჭი, ძალიან შეიყვარებს სამშობლოს და ინანებს, 2008 წელს რატომ არ იყო დიდი... ესეც მერე მოხდება.

ჯერ კი 1989 წელია. თბილი დღეა, უცნაურად თბილი. შვილის მაყურებელი თვალთ მაცქერალი დედა თავის ერთადერთ კაფანდარა გოგოსთან ერთად დგას ათასობით ადამიანთა შორის. სიტყვით გამომსვლელები ერთმანეთს ენაცვლებიან. მიკროფონებიდან ჯერ არსმენილი, ყურისთვის უცხო, თორემ გულისა და გონებისთვის ნაცნობი, ნანატრი, საოცარი და საუცხოო სიტყვები ისმის: თავისუფლება, რესპუბლიკა, „ჩვენი თავი ჩვენვე გვეყუდნესო.“

ქაქუცა ჩოლოყაშვილის ფოტოა მიტინგზე გამოტანილი, ისტორიის ფაკულტეტის IV

კურსელებმაც ლამის პირველად რომ ნახეს.

– რომელი ქაქუცასი, – ვაჟა ფშაველას ლევანმა რომ გააპარა და ლევანი რომ ამიტომ დახვრიტეს? ვაჟა რომ იყოს, იმასაც მოვკლავდით დაუნანებლადო, – მძიმედ რომ გამოითქმის გვარი – ორჯონიკიძე, მგონი, იმ კაცს მოუხსენებია მწერალთა ერთი ჯგუფისთვის. ნეტავ ის მწერლები, შემდგომში სოციალისტურ რეალიზმზე ხომ არ ამეტყველდნენ? გაჩერდი, კაფანდარა გოგო, გაჩერდი! ჯერ ამაზე უნივერსიტეტშიც არ საუბრობენ.

ხალხი მატულობს, მოდის ჯგუფ-ჯგუფად. ბევრს არ ლაპარაკობენ. ყველანი დაძაბულები უსმენენ ორატორებს. ერთი კი გაიფიქრა გოგომ, მომიტინგეებიდანაც რამდენს შეუძლია ომბახიანად, ვაჟაცურად თქვას სათქმელი, გულისმოსაფხანნი. აი, თუნდაც მან, დიას, მან და ამ აღმოჩენამ თან შეაკრთო, თან გაახარა, გააკვირვა და ცოტა გაამხიარულა კიდეც.

გოგოს ერთი რამ აშინებს ძალიან: დღეს, შუადღით, ქალაქში მან და დედამ უცნაური ჯარისკაცები ნახეს, ქართველები არ იყვნენ, რუსებს მიამსგავსეს. ერთი სიმაღლისანი, ფერისანი და ერთნაირად გაყინული თვალებით, თითქოს მათ მაგივრად შუშები ჰქონდათ ჩასმული და მაინც იყურებოდნენ. მთავარი კი ის იყო, რას ხედავდნენ, როგორ და რა ფერად! მათთვისაც ვარდისფერი იყო ეს გაზაფხული თუ სისხლივით წითელი, იმ სისხლივით, ასე უხვად და უმონყალოდ რომ დააღვრევენებენ ამ გოგოსიანებს ოქროს ხანის პოეტის სახელობის პროსპექტზე... დედამ რომ ისინი დაინახა, გააკანკალა. ისე დახოცავენ ადამიანებს, ხელი არ აუკანკალდებათო, – ჩაილაპარაკა. მათ უკან მომავალი ქალების სიტყვებიც ტყვიასავით მოხვდა დედა-შვილს, მკვლელები ჩამოუყვანიათო.

უკვე გადავსებულია მოედანი, ტევა აღარ არის, ბევრი ახალგაზრდაა, ძალიან ბევრი მოზარდიც, მოხუციც. ნვიმა წამოვიდა, როგორი თბილი იყო ეს ნვიმა, უცნაურად თბილი. ლამეა, 3 საათი შესრულდა. დედა ძალიან აწრიალდა. გოგო ფიქრობდა, როგორ შეძლო აქამდე დედამ ფეხზე დგომა, ნახევარი საათიც კი უჭირს და, ამდენ ხანს?! – წავიდეთ, შვილო, ცოტას დავისვენებ და მერე ჩამოვიდეთო, – სთხოვა. გოგოს კი იცით, რა უნდა? მივიდეს ტრიბუნასთან და სიტყვა თქვას, რა მოხდა, რომ თქვას, დაუშლიან?

– წავიდეთ, შვილო, ცოტას დავისვენებ და მერე ჩამოვიდეთო, – სთხოვა. გოგოს კი იცით, რა უნდა? მივიდეს ტრიბუნასთან და სიტყვა თქვას, რა მოხდა, რომ თქვას, დაუშლიან?

4-ის ნახევარიც შესრულდა. გოგო და დედა ხალხიდან გამოვიდნენ. სანყალი დედა, ძლივს მოდის. ცოტა გაიარეს და ავტომობილმა გაუჩერა, სახლამდე მიიყვანა. დედამ საფულე გახსნა, მძღოლს კი გაეცინა: ქალბატონო, აბა დღეს ეგ როგორ შეიძლება, დღეს ხედავთ, რა დღეაო.

ახლობელთან ცხოვრობდა გოგო. ოჯახის წევრები ჯერ არ მოსულან შინ. პროსპექტზე დაკარგეს ერთმანეთი. გათენდება და მოვლენ, აბა რას იზამენ. დედა რომ დაიძინებს, გოგო გაეპარება და წავა, მაგრამ ძილმა თავისი ქნა, დაღლილები და ემოციებით სავსეები ადვილად დაამარცხა.

დილის 6 საათისთვის ია გოგოს კარზე აბრახუნებდა და ისტერიკულად ერთ სიტყვას იმეორებდა:

– დახოცეს!!! დახოცეს!!! დახოცეს!!!

დილით შავი იყო თბილისი, ცრემლიანი და ტკივილიანი, მართლაც რომ დაგელობდა სიკვდილი. ნეტავ, სად არიან ზურა, ვანო, დათო, ეთერი... ნეტავ, ცოცხლები თუ არიან? ღმერთო ჩემო!.. გადაკეტილია რუსთაველი, გათიშულია ტელევიზია, ჩართულიც რომ იყოს, ერთბაშად არ გაიგონ სიმართლე.

ქუჩაში ვილაც შავ სამკლაურებს არიგებდა. გოგომ გაიკეთა, იამაც. მე-9 საავადმყოფოს კედელზე სია იყო გამოკრული იქ მოყვანილი მომიტინგეებისა, ძირითადად არაფრის მომცემი სია: უცნობი, უცნობი, ლელა, უცნობი, გია, უცნობი...

შავი საღებავით სისხლის გამყინავი წარწერები გაჩნდა კედელზე: „პატიაშვილო, მკვლელი“!.. სატელეფონო კავშირი გათიშულია. ერთმანეთის საძებრად გამოსული, ქუჩებს მოდებული ხალხი... გამეხებული სახეები, ატირებული ადამიანები, სასონარკვეთილი ქალაქი, გაზით მონამლული თავისუფლება, ერთმანეთში არეული ჭორ-მართალი...

ოჯახის წევრები არ იყვნენ მოსულები, არც მეგობარი. დედა ტიროდა. გაყინული იჯდა და იმ შუშისთვალეებიან მკვლელებს იხსენებდა, თან გულწრფელად კითხულობდა, ნეტავ, დედებმა არ გაზარდესო?!

კაფანდარა გოგოს შეეშინდა, ჰო, შეეშინდა. ნუთუ ოდესმე ეღირსებოდათ ასე მონყურებული თავისუფლება, ახლა რომ სისხლში ჩაახშეს ჩაბნელებულ რუსთაველზე, „დაუკარიით“ – ამ სიმღერის თანხლებით.

ასე ძალიან 2008 წელს შეეშინებდა კიდეც, მისი 11 წლის შვილი აივანზე რომ ამოხტება და გაგიჟებული იყვირებს: „დედა, შემოვიდნენ!!!“

ყველანი დაბრუნდნენ სახლში, ეს უბრალოდ დაბრუნება არ იყო, ეს ახლად დაბადებას ჰგავდა.

მერე თავის პატარა ქალაქში ჩამოვიდა კაფანდარა გოგო, შავი სამკლაურით, ხელჩაჭიდებული დედასთან ერთად. უნდა დაივიწყოს გაფოფრილი მეზობლის ქალის (ჯაგარაშლილი ბერდიას) სიტყვები:

– კიდეც ცოტა დაუხოცავთ, ახია მაგათზე, აწყობილ ცხოვრებას გვინგრევენო. ყურებზე ხელები აიფარა, დედამ კი ისე მაგრად მიიხუტა გულზე, როგორც ბავშვობაში, მათი მეზობელი ფანჯრიდან რომ გადმოხტა და გოგონამ მოულოდნელად დაინახა ეს.

მერე?! რა მერე?! – ხეზე გაკრული ლექსები გაჩნდა... ჩვენ ხომ ლექსები ძალიან გვიყვარს...

ნინო ქიტიაშვილი

ხაშურის №1 საჯარო სკოლის ქართული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებელი

